

[Birgith Mogensen]

er blevet for lav. Vi tillod os at pege på disse forhold allerede i sommer, fordi vi mente, at tiden var inde til at gøre opmærksom på behovet for lettelse af de arbejdsløses, de syges og efterlønsmodtagernes situation, som også af andre grunde end økonomiske er vanskelig.

Inden for regeringssamarbejdet vil CD derfor medvirke til at gå så langt som muligt for at imødekomme det radikale forslag.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Ja, beskedenhed er jo en dyd for centrum-demokraterne. Da de i sommer forlangte at få reguleret disse satser, var det en indeksregulering, de ville have gennemført, fordi de godt kunne se, at man havde behandlet disse grupper, arbejdsløse og syge, urimelig hårdt. Og nu skal vi altså her i dag høre en stor taksigelse til regeringen, fordi der kommer skaldede 2 pct.

Jeg havde regnet med, at centrum-demokraterne, ligesom da vi behandlede socialdemokratiets forslag, ville stå fast på deres forslag om indeksregulering, men jeg kan forstå, at det vil man altså ikke. Det er rart, at sandheden kommer frem. Det er bare en skam, at den kommer så sent.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det er helt komisk – måske skulle jeg hellere sige: tragikomisk – at høre denne debat. Det er ikke ret lang tid siden, vi hørte centrum-demokraterne sige, at de var så glade for, at man fik 2 pct. pr. 1. oktober 1986. Det var en enestående åbning, og det var i virkeligheden centrum-demokraterne, der var skyld i den. Men nu er det de radikale, der skal have blomsterne. De radikale har i alle tilfælde været hurtigst, men deres stemmer er jo også helt afgørende for, om forliget kan komme igennem. De havde jo et meget, meget dårligt kommunevalg, det må vi indrømme. Det betyder åbenbart, at hovederne lægges i blød for at se, hvordan partiets blakke-de image kan blive forbedret lidt.

Man bliver næsten rørt til tårer over at høre regeringen ved den fungerende arbejdsminister være så positiv, de konservative være så positive, venstre være så positiv, når man har en ret god hukommelse og kan huske debatten om socialdemokratiets 5

pct.-forslag for ikke ret lang tid siden. Man kan sige, at dette er et fantastisk skoleeksempel på, at politikere er utrolig dygtige til at finde en grimasse, der kan passe.

De 2 pct., der lægges op til, drejer sig om 40 kr. om ugen. Jeg kan huske TV-Avisen i slutningen af august, hvor fru Lone Dybkjær førte sig beslutsomt frem ved at sige, at man ville foreslå en forhøjelse med 2 pct., og fru Lone Dybkjær henviste i TV-Avisen til, at det var det, det øvrige arbejdsmarked havde fået. Det er og det var det rene og skære nonsens. I den periode, hvor dagpengene har været frosset fast, har overenskomstindgrebene givet henholdsvis 4 og 2 pct., og arbejdslønnen steg fra første kvartal 1984 til første kvartal 1985 fra 65,18 kr. til 68,13 kr. i timen. Det er nogle procenter, der er noget højere.

Man behøver ikke at være matematiker for at regne ud, at de 2 pct. forslår som en skrædder et vist sted. Man har indtil nu stået stejlt på, at før 1. oktober var der ikke råd til noget, men nu rykker man beslutsomt tidspunktet frem på baggrund af kommunalvalgets resultater, vil jeg sige.

VS støtter selvfølgelig den mindste forbedring, det skal ingen som helst være i tvivl om, og der er ikke ét eneste menneske i hele verden, der kan benægte, at 2 pct. er bedre end 0 pct. Og man kan heller ikke benægte, at 1. april er tidligere end 1. oktober. Men vi gør det ærlig talt med en rigtig flov og grim smag i munden på de radikales vegne.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har regnet ud, at de arbejdsløse er blevet franarret 80 kr. om dagen, og at dagpengene i dag skulle have været 415 kr., hvis de ikke havde været frosset fast.

Det har i parentes bemærket været svært for ikke at sige umuligt at få en beregning fra regeringen over, hvor meget dagpengesatsen ville have været, hvis fastfrysningen ikke havde været en realitet. Det er endelig lykkedes os under udvalgsbehandlingen af socialdemokratiets forslag at få at vide, at købekraften for maksimumsdagpengene faktisk er faldet med 14 pct. fra 1982 til 1984, og i den sammenhæng er det næsten at gøre grin at komme med de 2 pct.

Men under alle omstændigheder: vi skal nok støtte de 2 pct.

Kofod-Svendsen (KrF):